

- Калоян - Благодаря, стопанке. Не съм гладен.
- Петруна - Че как може тъй?
- Радул - Има и диня. Бях я скрил като си дойде татко...
- Петруна - Ти мязаш да си от Търновград, болярино. Голям път си бил до тук.
- Калоян - Не съм го бил напразно.
- Петруна - Ама казваха напоследък, че царят щял да мине на приселки към нашия край. Но мен не ми се вярва.
- Калоян - Защо, стопанке?
- Петруна - Кога цар е идвал насам?
- Радул - То тук само войски са минавали, та сме се крили из планината.
- Петруна - Казват, царят развеждал младата си булка из царството. Миналия месец били къде Мадара да се поклонят на гроба на някакъв хе-е стар хан...
- Калоян - Омуртаг.
- Петруна - Да. А после уж щели да минат на падалище към нашия край. Младата царица искала да види чудотворната икона на нашия манастир... Тази икона лекува бездетни жени, а царицата още не се надявала...
- Калоян - Разправят хората, казваш. Е сигурно тъй трябва да е. Калоян си спана наметката.
- Радул - Чакай да срежем динята. Ако излезе жълта, татко скоро ще си дойде.
- Калоян - Татко ти скоро ще си дойде. Тогаз ще я срежете. Дъждът като че ли спря.
- Радул - Отмина свети Илия със златната кочия...
- Калоян - Нека момчето ми покаже пътя за манастира. Далеч е ли е?
- Радул - Ами! Ей го де е.